



*'Ας χορέψουμε, κορίτσα, τῶν ματιῶν μας χάσματα...
ὄχονος καὶ τούμπου τούμπου... φέρτεν τὰ σιμάματακκ.

Ὅχι ψυχή μου, τείνει τοῦτο!
ἄς βαρέσῃ τὸ λαοῦτο,
ἄς βαρέσῃ κι' ἡ λαντέρνα,
κι' ἄς ἀνάψῃ κάθε φτέρνα.

Κάτω' στὸ γαλὸ, κάτω' στὸ περιγάλι,
κάτω' στὸ γαλὸ, κοντί,
ἔγιν' ἕνα πατιρντί,
σύγκρουσις μεγάλη.

Κάτω' στὸ πέλαγος ἐκεῖ
ἔκαναν γι' ἀσιελήκι
μὰ σύγκρουσις συμβολικὴ
ἡ Δόξα μὲ τὴν Νίκη.

Τοῦ χοροῦ γνωστὰ τραγουδιὰ μὲ Μιαγιάτικα λουλούδια.

Φ.— Σ' Ἑλληνικοὺς χοροὺς πηδῶ
μὲ φτερωμένο πόδι,
καὶ τραγουδιάκι τραγουδιῶ
τὰ μάλιστα δημῶδη.

Μίς' σ' τῆς Παιδείας τὸν μπαζὲ χοροπηδῶν ἡ Μούσαις
μαζὶ μὲ τὸν Ἀλεξάνδρῃ σακρανοποαρούσαις,
καὶ τὴν περίσισα χάρι των κανένας δὲν τὴν φθάνει...

τῆς Ἀθηνᾶς τὸ φέρεμα, τῆς κέρως τὸ φουστάνι,
πέντε ραφτάδες, Ἦνα μου,
νὰ ζῆς, Ἀλεξανδρίνα μου,
πέντε ραφτάδες τύραφταν καὶ πέντε μαθητούδι,
κι' ὁ Μιστριώτης, κρῖνε μου,
νὰ ζῆς, Ἀλεξανδρίνε μου,
κι' ὁ Μιστριώτης ἔκοβε γιὰ μαλλιχρούς λουλούδια.

Τὸ μαλὸ μας ὄριον
μὲ χορὸ καινούριον
σήμερ' ἄς γενῆ...
μαῦρο γεμενί,

σάλτα π' ἀνάθεμά σε,
τὰ πόδια μὴ λυπάσαι.

Καίθεῦο τὴν ἀρίδα μου
καὶ ψάλλω τὴν Πατρίδα μου,
ποῦναί τοῦ κόσμου δίλημα...
ὄχι! τὸ νεραντζοφίλημα...

Συρτοὺς χορεύουν κι' Ὑπουργοὶ
χωρὶς καμμιὰ φανάκη,
χορεύουσι κι' οἱ γεωργοὶ
μαζὶ μὲ τὸν Μπενάκη,
κι' ὄλοι τοῦ ἴ. ἐν: Μανώλαρε,
πῆρε βοριὰς κι' ἀμύλαρε.

Π.— Ἔχετε γελά, ψηλὰ βουνά, καὶ σετς, ψηλαῖς ραχοῦλαις,
ἔχετε γελά καὶ σετς Ρωμηῶν ἀθάναταις ρεμούλαις.
Κυττάζω τὴν Πατρίδα μου χορευτικὴν Μανιάδα,
ποῦ τέτοια σὰν καὶ σήμερὰ ποτὲ δὲν τὴν ξανάδα,
καὶ πέρ' ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο κι' ἀπὸ τὸν Ψηλορείτη
νέους χοροὺς Ἑλληνικοὺς φωνὴ διακηρύττει.

Φωναῖς γεμάταις μέταλλα
Ρωμηῶν ἐξάπτουσι ὀστρον
μ' ἀθήνη καὶ ροδοπέταλα
παρθενικῶν κακίστρων.

Τὸ λέν οἱ κοῦκοι: στὰ βουνά κι' ἡ πέριδικς' στὰ πλάγια
πὼς τῆς Διπλῆς ὁ Κρητικὸς τῆς ἔχει κάνει μάγια,
ὅμως κι' ὁ πετροκότυρας σιγὰ σιγὰ τὸ λέει
πὼς' στὴ Βουλὴ τὴν τακτικὴν δὲν θέλλουσι ἀγελαῖοι.

Ὁ Κρῆς χορεύει τὸν Κρητικὸ μὲ τὸν πιστὸ του γραμματικὸ.

Β.— Ἐλα, Μακρωνωνάκη μου, κι' ἐμεῖς οἱ θεὸ μας πάλι
νὰ σύρωμε τὸν Κρητικὸ, τὸν δόλιο Πεντοδάλη.
Χίλια κελῶς σε' ἔβρηκαμε, χίλια καὶ θεὸ χιλιάδες,
κι' οἱ κάμποι μὲ τὰ λουλούδια καὶ μὲ τῆ πρσιανέδες

τῶν τσελιγκάδων τῶν παλῶν δὲν χαιρετοῦν κοπάδια.
ποῦχαν τὰ τόσα πρόβατα καὶ τὰ παχειὰ κουράδια.

M. — Ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι,
ἔχουν κούτελο καὶ μοῦρη.

B. — Καὶ τώρα κικροροῦζικοι καὶ ζικρομένοι λένε
ἴντα ναι τοῦτο τὸ κικρο, καὶ κίθονται καὶ κίλινε,
καὶ μ' ἀπογῆς πρωτόκολλη σὲ στάναις ἀδειαις κλειστηχαν
καὶ μὲ τὸν Πεντοῦ ἄλλη μὲς καὶ πεντοῦ αἰλιστηχαν.
Σ' ἔνα πακοῦτσι γ' ἴθνηκαν τὰ δρό τους τὰ ποδάρι,
κι ἴθνησαν σ' ἔμεις τὰ πρόβατα, τὰ γίδια, τὰ κριάριξ.

M. — Ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι,
ὄλοι τὸκοψαν κουμποῦρι.

B. — Κῦτα κοπάδι, Κλέακζε, ποῦ στέκει μ' ἄφρος μου σοῦζα,
μάγει καὶ δίφα τῆς Ἀρχῆς, ὅπου τὴν ἔλε μουφλοῦζα,
καὶ σὲ καμπόσουσι φίλους μας μυρίζει παλαμῆδα,
ἐγ' ἔμεις γὰρ παρηγοριὰ τοὺς δῖνο κεραμίδα.

M. — Ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι,
πῶς μας ἴθνησαν κελεποῦρι.

Κε' ὁ Κόντες μὲ τὸν Ράλλη μὲς στὸ χορὸ προβάλλει.

P. — Φεύγει μὲ πίκραις καὶ χολαῖς φαρμακωμένους χρόνος,
κι ἀναστανάω θγαίν' ἀγῶσι καὶ μισα βράζει πόνος.

Ἀκόμη σὲ λημπίζομαι
μὲ πόνο καὶ μὲ γύλα,
σὲ βλέπω καὶ ἀπελπίζομαι,
ποῦ πῆρες τὸν Κρητικὰ.

Κύτταξε τὴν ρεπούμπλικα καὶ τὰ χρυσὰ μαλλιά μου,
δὲν μοῦ μιλῆς, μὴ λήτσα μου, δὲν μοῦ μιλῆς, μὴ λῆτά μου.

Κι ὁ Μήτσος τί τραβαί
γὰρ σένα... βράϊ βράϊ.

Κόν. — Κάνουν ν' ἀνθίσουν τὰ κλαρεῖ καὶ ὁ πάγος δὲν τάρνιει,
κάνω κι ἐγὼ νὰ σ' ἀρνηθῶ παντοτείνῃ, πιπίνι,
ἀλλὰ μοῦ λέν οἱ φίλοι μου, ποῦχουν πολὺ σε λήτετι,
ἔλα καὶ πάλι στὴν Ἀρχή, στὸ δῶστηγο Ντοβλέτι.

Ἀρχοντοποδὶ ἀγάπησα, μὰ ζηλεμένη κῆρη,
μὰ τὴν ἀγάπησα πολὺ,
κι ἴθμου γλυκύλαλο ποῦλι,
κι ἄφογος μὲ καστόρι.

Μὴ μέρκα, ποῦ πῆγαίναμε κι οἱ δρό μας χέρι χέρι,
Γειωργάκη μοῦπε, νὰ σοῦ πῶ,
Κόντες μου, πῆξ δὲν σ' ἀγαπῶ,
θὰ πάρω τὸν Λευτέρη.

Τὴν ἄρπαξα, τῆς ἔδωσα σακσὸ φιλή στὸ στόμα,
μ' ἀβίνει μόνο κι ὄφρανό,
ἐγ' ἔμεις δὲν τὰ λησιμονῶ
τὰ κἀλλη τῆς ἀκίμα.

Κε' ἄλλα τραγοῦδα τοῦ καιροῦ γὰρ τοὺς λεβενταῖς τοῦ χοροῦ.

Ὁ γέρο Δῆμος πέθανε τῆς λεβενταῖς τῆς πρώτης...
τὸν ἔφαγ' ἕνας ἄγριος καὶ ποῦρος Κρανδιώτης.
Ὁ γέρο Δῆμος πέθανε, ποῦ γάλασε Ντοβλέτιξ,
κι ἔτρωγε κι ἔπινε καλὰ στὰ πέντε Βιλιάτξια.

Ὁ Ρέπουλις τὸν ἔστειλε στὸ διάλοιο πεσκέσι
κι ἔσοι τὸν Δῆμο γινώριξον τοῦ λένε: Θεῖος σχωρόσι.
Κι ἔφώναξαν βλαχοκόλαταις: στὸν Κρανδιώτη φράκ...
ὁ γέρο Δῆμος ὕφθησε κι ἔτίναξε τὰ κῶλα.

Ὁ γέρο Δῆμος πέθανε μὲς στῆς Διπλῆς τὸ βῆμα,
κι ἄν ξεφουτρώση πλάτανος στὸ μαῦρο του τὸ μνημα,
νὰ κωνοῦται Βλαχοδῆμαρχοι, ποῦ θὰ κικλοπερῶνε,
καὶ κίθονται στὴ ρίζα του, τὸν Δῆμο νὰ σχωρῶνε,
καὶ τὸνα στ' ἄλλο χέρι του καθέναις νὰ κτυπᾶν...
ὁ γέρο Δῆμος πέθανε, ὁ γέρο Δῆμος πάει.

Πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιτέρι
τῆς Διπλῆς οἱ καλογέροι
μὲ τὸν Κρητικὸ Λευτέρη.

Μὴ τὸ τρίβουν μὲ τὴ μῦτη,
ὄρε γεὰ σου, Κυβερνήτη,
Μὴ τὸ τρίβουν μὲ τὸ χέρι,
ὄρε γεὰ σου, κῆρ Λευτέρη,
μὲ τὸ ποδι, μὲ τὴ ράχη,
γεὰ σεξ τῆς Διπλῆς πυγμαχίαι.

Τοῦμπκα τοῦμπκα τὸ λεγένοι,
τῶς Ἄνὸρθωσις θὰ γένει,
κι ὄλοι σκουζοῦνε γὰρ,
δῶστε τοῦ χοροῦ κι ἄς πάει.

Καὶ καμπόσουσι ποῦλαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελαῖς.

Τοῦ Λουμπιξ καὶ Ἀβραμοπούλου ζικουσιμένα παγωτά,
ποῦ πολὺ σπανίως ἔβρισκει στὴν Ἀθήνα σὰν κι' αὐτά...
Τὴν δροσιὰ των καὶ τὴν γύλακ πάλι σεξ τὴν διαλαθῶ...
μοστειταν καὶ στὴ γιορτῆ μου γὰρ τὸν χρόνο τὸν καλῶ.

Τῶν ἀδελφῶν τῶν Μενδρινῶδ ραρεῖον ἐν τοῖς πρώτοις,
κι ἄν εἰσαι τῆς κομψότητος ἀλήθεια θιασώτης,
σὲ τοῦτο πᾶσαν ἐποχὴν τοῖς μετρητοῖς ἐνδῶου,
εἰκοσιαν ἀξῶν ἀριθμὸς εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου.

Ὁ εἰρωμῆς, ἐπισταμένους τὴν κατάστασιν ἰδῶν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὐξῶν πενηνταοκτώ,
συνρρεύει μ' ἄλλα σπήτξια καὶ μ' ὄριζοντ' ἀνοικτό.